

1. El rock

La música rock és un dels fenòmens culturals més influents arreu del món. Aquest estil musical s'ha convertit en una forma d'expressió de les reivindicacions de la joventut.

El rock nasqué als Estats Units gràcies a la confluència de dues cultures ben diferenciades: L'africana (que portaren els esclaus), a través del blues i del gòspel, i la blanca (la música country dels colons anglesos i, en general, europeus).

Però també hi van confluïr un seguit de circumstàncies socials (la crisi del cotó, l'èxode rural, la segregació dels guetos) que van fer possible l'intercanvi cultural. La música rock s'origina amb la revolta dels fills de la Segona Guerra Mundial contra els vells costums dels seus pares i la música que escoltaven. A més, les dones també van afegir-se en aquesta protesta.

Així, el que havia començat sent un estil musical de la comunitat negra, ben aviat va ser adoptat pels blancs i va esdevenir un fenomen sociològic global que va evolucionar tan de pressa com la mateixa societat.

A partir del rock s'han succeït múltiples estils, molts dels quals encara conviuen avui: *rockabilly*, *tecno pop*, *punk*, *afterpunk*, *ona sinistra*, *funk*, música màquina, *house*, *hip-hop* ... Per això, hi ha qui prefereix designar amb el terme més ampli de música pop la majoria de tendències de la música moderna que van néixer del rock-and-roll dels anys cinquanta.

Les grans tendències en què es poden agrupar avui els seguidors de la música moderna, en general, viuen en una paradoxa: combinen l'ortodòxia de grup amb la necessitat frenètica de canvi inherent al pop rock. L'ortodòxia s'explica per la voluntat diferencial d'enfrontar-se a un entorn que els repudia o que és hostil. S'adopten unes normes que dicten el que és vàlid en aquell moment, allò que queda dins i allò que queda fora del grup. Però, al mateix temps, la recerca compulsiva de novetat, la necessitat de renovar o de reaccionar periòdicament contra els principis, porta als revivals successius: tornen els estils i els temes, però canvien els protagonistes.

El descobriment de la **guitarra elèctrica** en la música impulsa el rock i el llança en l'àmbit universal, encara que les discogràfiques foren les que veieren en aquesta nova música el gran negoci que encara perdura.

Una figura clau en la popularització del rock va ser **Alan Freed**, un discjòquei que dirigia un programa de ràdio a Cleveland. Sorprès per l'interès que mostrava un grup d'adolescents blancs per la música negra, va convèncer el director de l'emissora perquè programés aquella «música de jungla» una vegada per setmana en el programa *Mondog's Rock and Roll Party*. L'expressió rock-and-roll, sorgida de l'argot negre, i que es podria traduir literalment com "gronxar i girar", va agradar al públic. L'èxit del programa va vèncer les reticències de les discogràfiques a invertir en aquella colla de joves. Així sorgiren les grans discogràfiques que explotaren els primers cantants de rock. Començava també la llibertat que es desprenia del ritme, dels moviments, i sorgia una generació jove i rebel que volia canviar el món.

2. El rhythm and blues

El rock-and-roll va aconseguir el que encara no havia estat possible fins aleshores: que blancs i negres cohabitessin en un espai públic. En aquest sentit, és significatiu el cas de la discogràfica *Race Records*, que en les dècades del 1920 i el 1930 es dirigia a un públic exclusivament negre. Amb l'esclat del *rock-and-roll* va canviar aquest nom pel de rhythm and blues, per evitar les connotacions racistes de l'antiga denominació *Race Records*, ja que en aquell moment la societat nord-americana iniciava un tímid procés d'integració de la població negra.

Reprenent el fil dels antecedents del rock-and-roll i en concret del blues, aquest estil deriva en l'anomenat rhythm and blues (que és, com el nom indica, el blues però amb un ritme més ràpid). El ritme que s'utilitzava més sovint en aquest tipus de música era el bugui-bugui, que ja tocaven els pianistes de blues dels anys vint, i fins i tot abans. Aquest ritme consisteix a interpretar una figura musical de vuit notes per compàs (4/4) amb el piano en el registre greu, mentre en el registre agut es toquen frases simples.

A partir del 1955, el rhythm and blues va cedir terreny al rock-and-roll. En realitat, des del punt de vista estrictament musical, el rock-and-roll no era altra cosa que la continuació del rhythm and blues, però presentat sota una nova etiqueta comercial.

En la dècada dels anys cinquanta, hi ha **dues generacions de rockers**. En la primera, amb una gran varietat, destaquen figures com ara **Bill Haley, Elvis Presley, Little Richard, Chuck Berry** i **The Platters**.

Més tard va sorgir una nova onada, amb noms com ara **Jerry Lee Lewis, Carl Perkins, Buddy Holly** i **Eddie Cochran**.

Tot i que és difícil d'establir el moment en què es tanca aquesta etapa del rock, es pot fixar en l'any 1959. El que sí que era cert és que el 1960 el rock ja havia desaparegut sense cap pressió externa: els seus intèrprets restaren en silenci. Holly i Cochran van morir amb pocs mesos de diferència i la resta de grans músics del rock, com Elvis Presley, Jerry Lee Lewis, Little Richard i Chuck Berry, van deixar la música temporalment per raons diverses. Aquest parèntesi va permetre que comencés L'era del pop.

3. El pop

Per entendre el moviment pop rock del període 1958-1962 cal tenir en compte que els Estats Units d'Amèrica van deixar de ser l'únic centre de creació d'aquest estil de música i que Anglaterra, tot i que de vegades s'allunya de les línies marcades pels nord-americans, adquirí tant protagonisme que deixa una empremta molt important.

Un altre aspecte que cal comentar és que el pop, a diferència del rock (que va néixer de manera espontània i que més tard fou adoptat per la indústria discogràfica), va sorgir com a iniciativa de les discogràfiques, les quals van veure en aquest estil moltes possibilitats comercials.

La història de **Fabian** és l'exemple més clar de la figura del cantant concebuda com a producte d'una casa discogràfica, juntament amb el suport de la televisió. El segell Chancellor Record, de Filadèlfia, el va contractar pel seu físic atractiu, pensant en un públic jove i femení. Després, el van preparar vocalment abans de llençar el seu disc al mercat amb una cançó ja coneguda. Posteriorment va aparèixer en el programa de televisió amb l'm a Man, cançó que va significar el seu salt a la fama. Del disc Turn Me Loose es van vendre un milió de còpies i en poc temps Fabian es va convertir en una figura de la música pop.

El pop era un estil no gaire exigent i, encara que moltes vegades tractava de les

frustracions de l'amor adolescent, la seva música era més aviat alegre. En aquella època, el ball va adquirir una gran importància i van sorgir molts ritmes nous promocionats des de la televisió. El rei indiscutible del ball era, en aquell moment, **Chubby Checker** amb el **twist**.

Un altre aspecte innovador en aquest període va ser la presència de la dona (**Brenda Lee**, **Connie Francis**, etc.).

Paral·lelament, hi va haver una difusió creixent de la música negra en la comunitat blanca, i van aparèixer grups i cantants afroamericans que practicaven estils com el **doowop**.

Leibe i Stoller es van convertir en els primers productors independents de la història del rock. Durant aquests anys, la figura del productor musical va esdevenir molt important, com la del director en una pel·lícula. Els productors es van interessar molt per la música vocal afroamericana (blues, rhythm and blues ...) i li donaren un gran impuls en la indústria discogràfica amb grups com **The Robins**, **Coasters** i **The Drifters**.

4. La generació beat

A la dècada del 1960, **Liverpool** era una ciutat portuària i industrial que des de feia anys de feia vivia en decadència. La gent, però, estava oberta a les influències externes, entre les quals, hi havia les musicals. A diferència d'altres llocs d'Anglaterra, els seus habitants coneixien el country i el rhythm and blues i n'eren grans aficionats.

Per entendre el fenomen que va suposar la irrupció del, grups musicals, de Liverpool, cal pensar que, durant aquests anys, la música va evolucionar en tots els àmbits. De la mateixa manera que es va passar d'una música de ball a una música cerebral, adreçada, sobretot a satisfer intel·lecte, pel que fa a la tècnica cal destacar el pas del so monofònic a l'estereofònic i del' discos senzills, als àlbums.

En aquest context, quatre joves de Liverpool van introduir - no sense dificultats - una nova concepció de la música. **John Lennon, Paul McCartney, George Harrison** i, posteriorment, **Ringo Star** van ser els integrants de **The Beatles**, un grup que va donar un nou impuls, al rock i que va suposar un esclat que va canviar tot, una altra vegada. The Beatles, va ser un grup amb una personalitat tan forta i definida que no solament va deixar una empremta en la música, sinó també en tot un estil de vida.

Al mateix temps, a Liverpool, va aparèixer un altre grup amb un estil molt diferent del de The Beatles: sense caure en la rivalitat que erròniament els han atribuït molts historiadors, **The Rolling Stones** molt més transgressors i provocadors, també van comportar una veritable revolució en la música rock durant molt de temps.

Anglaterra, doncs, es va convertir en un centre musical molt important, ja que, a més d'aquests dos grups, hi van sorgir nombroses formacions, totes amb la seva concepció del rhythm and blues: **The Animals, The Who, The Kinks** i, més tard, **Blind Faith**.

5. Els Estats Units als anys 60

En la dècada dels anys seixanta els joves anglesos van reaccionar contra una societat anquilosada refugiant-se en la música. Als Estats Units, aquesta reacció va tenir un caràcter més social amb el fenomen **hippy**, un moviment que defensava una filosofia de vida basada en el rebuig de la guerra -eren els anys de la Guerra del Vietnam- i que proclamava l'amor als quatre vents. Les flors eren el símbol d'aquesta nova generació, i la seva capital, San Francisco.

Davant l'èxit dels músics anglesos a les ciutats nord-americanes, els negres desenvoluparen l'anomenat **soul** o el **blues rock**, mentre els blancs van fer una barreja entre el folk, el rock i la música surf.

L'estil surf

L'estil anomenat surf es va desenvolupar a la costa de Califòrnia, amb formacions com ara **The Rivieras**, **The Four Speeds**, **The Rip Chords** i, sobretot, **The Beach Boys**. Tots feien un tipus de música amb harmonies que eren molt assequibles i les melodies i cançons, fàcils d'aprendre.

El soul

La música soul, hereva directa del rhythm and blues i del gòspel, expressava de manera contundent l'orgull racial de la minoria negra. Sorgida a Detroit i a Memphis, els representants més importants d'aquest estil foren **Otis Redding**, **Aretha Franklin** i **James Brown**. A Detroit, una figura clau va ser **Berry Gordy Junior**, un obrer d'una fàbrica de cotxes que va començar en el món musical escrivint lletres de cançons i que després va ser productor, fins que aconseguí crear el segell discogràfic Motown. Gràcies a la seva companyia es van fer famosos grups com **The Supremes**. En poc temps, Motown es va convertir en un segell discogràfic destacat.

A Memphis, els principals impulsors del soul foren **Jim Stewart** i la seva germana **Estelle Axton**, creadors del segell Stax. Un dels grans avantatges de Stax era que disposava de l'orquestra Booker T. and the MGs. Aquests músics van establir les bases del que seria l'anomenat **so Memphis**, ciutat que es va convertir en un punt de trobada de les estrelles del soul en la dècada dels anys seixanta i que va sobreviure fins i tot a la mort d'una de les seves figures més importants, Otis Redding (1941 - 1967). Pel que fa al so Memphis, cal destacar James Brown i Aretha Franklin.

L'estil blues-rock

A partir del 1967, el rock va assimilar la rica tradició del blues: en aquesta línia trobem artistes como **Jimi Hendrix i Janis Joplin**.

El blues-rock va generar molta expectació per la figura del guitarrista. L'avenç de la tecnologia també va permetre millorar els efectes, el volum i la qualitat del so, i els guitarristes van començar a tenir un paper destacat com a solistes. Aquest és el cas de Jimi Hendrix, amb el qual la guitarra es va convertir en l'instrument característic del rock. La seva investigació constant per modificar el so i crear noves sensacions va fer que sorgissin nous sistemes de distorsió. Un aspecte que cal destacar és que tots els artistes que formaven part d'aquest estil buscaven la provocació, tant pel que fa a la música com a la manera de viure. Durant els mateixos anys, a Anglaterra, un músic vinculat a aquesta tendència – si bé no tan lligada a la música negra – va ser **Eric Clapton**.

L'estil folk-rock

Un altre moviment que sorgí davant l'allau musical britànic va ser el folk, estil vinculat en principi al moviment hippy. Té el seu precedent en el folk anglosaxó. Folk és el nom anglès que fa referència a les cançons populars i tradicionals que es van recuperar a l'inici del segle xx. Aquest estil es va desenvolupar els anys trenta en una societat industrial, amb un caràcter de protesta: eren les cançons dels miners i obrers del ferrocarril i de les organitzacions sindicals. **Woody Guthrie** (1912 - 1967), autor de la cançó *This land is your land* (1940), va ser el nom més destacat d'aquesta primera etapa del folk. Els anys cinquanta, el folk es va renovar, tant pel que fa als textos com a la música, i els anys seixanta va assolir una gran creativitat. En aquesta època, les cançons expressaven el sofriment, la protesta i la disconformitat per les injustícies patides. Un primer nom rellevant d'aquesta nova onada és el de **Pete Seeger** (1919), autor de *We shall overcome*, una antiga peça de gòspel que Seeger va adaptar a l'estil folk i que es va convertir en l'himne del moviment de defensa dels drets civils als Estats Units en la dècada de 1960. Després vindrien **Bob Dylan, Joan Baez, Peter, Paul and Mary, The Byrds** i, més tard, el duet **Simon & Garfunkel**. En les seves cançons són tan importants els textos com les melodies (aptes per a qualsevol registre vocal i fàcils d'entonar).

Ara bé, aquest estil de música no va ser l'únic que s'avingué amb el moviment hippy, sinó que hi va haver altres grups que, per mitjà del rock, van transmetre les reivindicacions dels joves progressistes; aquest és el cas de **The Doors**.

6. La música als anys 70

La música dels anys seixanta

Durant aquesta dècada, tot i que es van apaivagar els afanys renovadors i experimentals dels anys seixanta, no faltaren iniciatives transgressores. El **rock progressiu**, el **glam rock**, el **heavy metal**, el **punk**, el **reggae**, etc. van sorgir com a respostes a la música pop, cada vegada més pensada per obtenir una resposta comercial rendible, una trajectòria que va facilitar el naixement de la música disco.

El rock progressiu

També anomenat rock simfònic, aquest moviment va aparèixer lligat a la voluntat d'aportar les experimentacions avantguardistes de la música culta al rock. En la dècada dels anys setanta, aquest concepte englobava una gran varietat de tendències: des de la incorporació d'elements del jazz als Estats Units fins a certs aspectes de la música contemporània a Europa. Cal destacar-ne personalitats o grups com **Frank Zappa**, **Jethro Tull**, **Genesis**, **Pink Floyd**, **Yes** o el trio **Emerson, Lake & Palmer**. En tots hi ha un desig d'elevat el rock a la categoria d'art. A part de les harmonies denses, les melodies fraccionades i un ritme molt divers, s'hi incorpora una gran varietat instrumental no vinculada al rock fins aleshores, així com una escenografia complexa, alhora que s'incentivava el virtuosisme instrumental.

<https://youtu.be/RdD6L4cKKU8>

A Catalunya, aquest moviment tingué seguidors representats per **Màquina, Jaume Sisa i la Companyia Elèctrica Dharma** .

La música disco

Un estil que capta molt públic per l'insistent pols rítmic, les melodies enganxoses i la seva vinculació al ball fou la música disco, que va tenir una mala acollida dels cercles rockers, ja que es considerava una música molt fàcil i amb una voluntat molt comercial. Els seus orígens els trobem en el soul, i els primers indicis, en els ambients llatins i gais de les grans ciutats nord-americanes. La majoria dels seus artífexs no van tenir ressò en la posterioritat, però alguns, com **Donna Summer i Grace Jones**, han passat a la història del rock; l'actor **John Travolta**, com a protagonista de la pel·lícula **Saturday Night Fever**, va popularitzar i perpetuar aquest moviment.

El glam rock

És el qualificatiu amb el qual s'anomenava un grup de músics que van envair els escenaris amb tat tipus de maquillatge i roba estrofolària, amb l'objectiu de connectar amb el públic que no entenia el rock progressiu. En formen part **David Bowie, Elton John, Sweet, Gary Glitter i Slade**. Alguns historiadors han volgut associar aquesta manifestació com una revolució vinculada al moviment gai. El que és real, però, és la certa ambigüitat sexual que la majoria dels components van manifestar en les seves declaracions, moltes vegades com una manera de provocar i cridar l'atenció.

El heavy metal

Els orígens d'aquest estil es remunten a la segona meitat de la dècada dels anys seixanta. **Led Zeppelin, Deep Purple** i altres grups britànics i establir les bases del que seria un dels moviments més sòlids de la dècada i dels anys posteriors. Entre els grups més populars hi ha **AC/DC, Van Halen, Bon Jovi i Scorpions**. En són característiques les balades, que contrasten amb les cançons en què predomina la distorsió en la guitarra, el soroll, la cacofonia i la intervenció vocal portada fins als crits. També cal dir que l'escenografia, la llum, i els colors impactants són freqüents en els seus espectacles.

El punk

Aquest moviment va néixer com a reacció a tota una sèrie de situacions que afectaven els joves: una crisi econòmica que no els deixava prosperar, l'animadversió a un sistema conformista que ells focalitzaven en els seus pares i el rebuig a la música rock, que veien controlada per les grans discogràfiques i amb uns artistes que vivien d'esquena al públic. Una situació, en definitiva, que entenien que ofegava qualsevol signe d'expressivitat i creativitat.

També es va recuperar el format single: predominaven les cançons curtes (en lloc de les peces llargues del rock simfònic), perquè no volien demostrar el seu virtuosisme. Els seus missatges eren contundents: crits, textos transgressors, instrumentació molt densa, etc. Londres va ser el centre propagador d'aquest fenomen, que es podia identificar per la indumentària provocadora: pantalons ajustats i estripats, imperdibles clavats al cos, samarretes estripades, cabells amb crestes, en punta o de colors ... El grup **Sex Pistols** va ser l'emblema de tot aquest moviment.

7. El rock als vuitanta i noranta

La dècada dels anys vuitanta va estar marcada pels canvis derivats dels avenços en tecnologia i l'aparició de nous mitjans de comunicació (per exemple, el canal MTV als Estats Units, dedicat exclusivament a programar música), juntament amb el desenvolupament del videoclip. La digitalització dels suports

audiovisuals (CD, DVD ...) i l'aparició del videoclip van ajudar a afrontar la crisi de venda de música que patia la indústria discogràfica a l'inici de la dècada.

D'altra banda, l'ús de nous instruments, com els electrònics (sampler), i la mateixa informàtica musical van afavorir la creació de noves sonoritats.

A més de les tendències, cal tenir en compte l'aparició d'algunes figures que han sobreviscut al pas de nous estils, com ara **Madonna, Michael Jackson** o **Prince**. Un altre aspecte destacat d'aquests anys són els grans concerts benèfics fets arran de Live Aid (1985), un concert celebrat per recaptar diners contra la fam a Àfrica.

La new wave

Sorgida al final dels anys setanta, aquesta música representa una alternativa al moviment punk. Entroncava amb la tradició musical pop dels anys seixanta i donava més importància al vessant lúdic de la música que al radical. Va ser el punt de partida de grups i artistes com **Madness, The police, The Pretenders** i **Elvis Costello**, a Anglaterra, i **Talking Heads**, als Estats Units, on el moviment no va tenir tan bona acollida. Partint d'aquesta tendència, també cal esmentar el desenvolupament del pop els anys vuitanta amb grups com **Spandau Ballet, Duran Duran, Simple Minds, Pet Shop Boys** i artistes com **Sade, Robert Palmer** i **Paul Young**.

A Espanya, els representants d'aquest moviment van sorgir arran de l'anomenada nueva ola (que més tard es coneixeria com la Movida Madrileña): **Alaska y Dinarama, Radio Futura, Nacha Pop, Gabinete Caligari**, etc.

La música techno o electrònica

Ja en la dècada dels anys setanta, la tecnologia es va aplicar en la instrumentació, i per això es parla de música electrònica o *techno*. L'evolució dels nous instruments i l'abaratiment del seu cost van fer que molts grups els incorporessin a la seva música. Volien sintonitzar amb l'era de la informàtica i rebutjaven qualsevol signe de l'herència del *rock*. Avui dia, la gran diversificació d'aquest nou gènere ha comportat que les diferents tendències aparegudes els últims anys només tinguin en comú l'ús dels mitjans electrònics. Els orígens

d'aquesta música es troben en la música culta, des de l'aparició de les *ones Martenot* el 1920 fins als corrents de la música electroacústica i electrònica. Però els mitjans electrònics també van ser emprats per grups d'altres tendències, com ara el *pop*; **Depeche Mode** n'és un exemple.

El hip-hop

Aquest estil va néixer en la comunitat afroamericana dels Estats Units, fruit del seu malestar davant la situació social que vivia. És una música molt rítmica, en què la melodia se substitueix per una mena de monòlegs semiparlats. Es tracta d'un estil relacionat amb un ball molt particular, basat en piruetes i moviments sincopats. Generalment s'interpreta al carrer, i s'associa a una indumentària molt específica (roba d'esport molt ampla) i a una manifestació pictòrica determinada, el grafit, que s'ha estès per les grans ciutats del món. **Afrika Bambaataa**, un discjòquei de Nova York, va ser el capdavanter del moviment i qui en va encunyar el terme. Posteriorment, **KRS One**, originari del Bronx, va resumir en quatre els elements del hip-hop: **el MCing (rapping)**, **el DJing (turntablism)**, **el breakdancing (bboying)** i **el grafiti**. Aquest grup, però, no incloïa altres manifestacions com el **beatboxíng** (una modalitat de cant), el **beatmaking** (producció de fons musicals, els beats) o modalitats de ball com el **poping**, **el locking** i **l'uprocking**.

La new age

Es tracta d'una música basada en algunes tècniques de relaxació i que utilitza mitjans tecnològics com el sintetitzador.

Els anys noranta

En la dècada dels anys noranta van aparèixer tendències com el **house** (que entronca amb la música electrònica), l'**indie**, el **hardcore**, i el **grunge** (que sorgeix del rock alternatiu) encapçalat pel grup **Nirvana**. En general són estils que s'han considerat rock senzill, basat en interpretacions guitarrístiques que manifestaven l'amargor i la ràbia de l'anomenada generació X, formada per persones nascudes cap al 1970 i a les quals se'ls atribuïa poca personalitat i manca d'iniciativa.

<https://youtu.be/hTWKbfoikeg>

Durant aquesta dècada també es va produir un fenomen en el camp de la distribució musical: a través d'Internet i de formats informàtics de compressió musical, com ara el mp3, es podia intercanviar música de manera gratuïta o amb un cost mínim.

A Catalunya es va viure el fenomen de l'expansió del rock català. Els grups **Sau, Sopa de Cabra, Els Pets i Sangtraït**, són els representats principals del moviment. A banda d'aquests grups també destacaren **Umpah-pah, Bars, Lax'nBusto i Glaucs, i, a les Illes Balears, Ja T'ho Diré, Antònia Font o Oculats**.

8. Característiques musicals del rock

La formació típica pel que fa a base instrumental en els grups de rock, està composta per tres guitarres: solista, acompanyament i baixa.

- L'electrificació ha estat una gran aportació. I la guitarra ha arribat fins i tot a superar el piano, bateria i instruments metàl·lics.
- Els pedals de distorsió, efectes especials i la cinta magnètica han particularitzat a aquesta música, sent el soroll l'únic material.
- La violència és l'energia pròpia del rock i la base constitutiva per al tractament del so.
- Quan s'insisteix en un ritme greu i la música electrònica provoca la utilització d'aquesta pels músics o executants.
- L'estructura del rock en els seus orígens es caracteritza per la utilització de Tònica, Subdominant, Dominant. Encara que amb la influència de l'Índia, la seva execució és interpretada per cada músic o artista, a la seva manera.
- L'estructura del rock està formada per estrofes i tornades sense ordre preestablert. Se sol començar amb una introducció més estrofa, introducció més tornada, encara que no és el normal. No hi ha un patró fix; podem trobar-nos amb una estrofa més tornada, dues estrofes més tornada ... L'estructura més usual: INTRODUCCIÓ, ESTROFA, ESTROFA, TORNADA, PONT (Sol ser un punteig, que varia els esquemes harmònics per arribar d'uns a altres), ESTROFA, ESTROFA, TORNADA, TORNADA.
- L'estructuració del rock ha de comptar amb tres components: Melodia, Harmonia i Ritme.

Melodia:

- Sostinguda per la veu humana, encara que amb més importància de l'expressivitat.
- És de gran ajuda al text, impedint la ruptura entre el to directe de les paraules i el caràcter espontani. La melodia és la que sorprèn a cau d'orella més directament.

Harmonia:

- Juntament amb la melodia constitueixen l'espai musical on el ritme organitza el temps.
- El rock compta amb pocs acords dissonants el que li dona una gran fermesa. A més, no són molts els que el componen o la separació entre ells es troba delimitada (aporta més neteja a l'obra) influència del rythm and blues i del jazz.
- Els instruments no canvien i el ritme (més que la melodia i harmonia), sosté la música rock.
- En el rock ha d'haver-hi progressió de menys a més pel que fa a l'harmonia i la dinàmica. Es tracta d'una música amb ritme binari dirigida a un públic jove.

Ritme:

- Com hem esmentat anteriorment el rock es caracteritza per un ritme binari. El pas del temps revesteix el caràcter de metrònom, que es fa molt notori sobretot en el hard-rock.
- Quan el ritme és afinat, s'allibera als instruments del caràcter golpeador.
- Aquest no és només d'instruments específics. La potència va juntament amb la mateixa violència.

Característiques del rock

- **Hot-Intonation:** l'entonació bruta (dirty-tones), carregada d'emoció, es realitza en el cant i la interpretació instrumental amb suport, vibratos, trémolos, portamento, pauses i soroll. Aquesta característica es pren del jazz.
- **Off-Beat:** totes les desviacions del pols regular (beat), això comprèn des de la síncope, que pot estar escrita fins als més subtils rallentando i accelerandi. L'Off-beat, aporta el drive ("intensitat") i el swing ("impuls") característics.
- **Polifonia:** els instruments melòdics varien, adornen i juguen amb la melodia, improvisant en funció de la tessitura, estil i temperament de la veu del cantant, amb el que es produeix heterofonia i polifonia aparent.

- La música rock necessita ser analitzada i representada d'una manera diferent de tota música anterior. Afegeix l'obertura cosmopolita de la música, la varietat d'estil dins del rock, els moviments i escoles simultànies.
- El tempo és irregular, perquè pot anar des d'una cançó lenta, com ara una balada, fins a una ràpida.
- Segons les maneres i estils el rock es va convertir en **hard** (dur) o **soft** (tou), **punk** o **funk**, **simfònic** o **psicodèlic**, **africà** o **europèu**, **disc** o **reagge**.

